

των. Αλλά μόνον τὰ πολὺ μικρὰ εἶνε εἰλι- κρήνη. Καὶ ἐγὼ προτιμῶ τὰ γόρια, ποὺ λένε ἐμπρὸς σου ὅ,τι σκέπτονται, παρὰ τὰ κορι- τία ποὺ σὲ δέχονται θαυμάσια κ' ἐπειτα σὲ περιγελοῦν ἀπὸ πίσω.»—Τί λέτε γι' αὐτὰ;

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἔγκρινονται : Διάφορα τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας, τοῦ Τέλλου Ἄγρα, τοῦ Φάωνος, τοῦ Ναυάρχου Μισούλη, τοῦ Σελιωμένου Κλαυδιάρχου—«Τσουνκιδές» τῆς Ἑλληνικῆς Αἰγῆς—«Τὸ στοιχεῖο» τοῦ Πολιτικοῦ Ἀστέ- ρος—«Συνεφέσιμα» τοῦ Κύματος—«Τρό- πος κλπ.» τῆς Ἀφροδίτης Θαλάσσης— «Μογγολικός Μύθος» τοῦ Μεγάλου Ναπο- λέωντος—Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται : «Μιά ἐκδρομὴ» (ὕψος ἀνημέλητον)—«Ἡ καλὴ ἔνωσις» (γλωσσικὰ λάθη)—«Καράβια δοξασιμένα» (στῆλοι ἀτεχνοί).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα : Ποθητὴ Δόξα, ἂ (1) Δοξασμένος Σπερχειός, α. (Σ. Κ.) Στεγα- μὸς τοῦ Ἀνέμου, ἀ. (Ι. Κ.) Δαφροστεφῆς Γαλασόλενος, ἂ (3);)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων : Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀ, Μαγαμένο Φοδὶ, κ. Ἄγγελος Ἀδερμῶς, ἀ, Νικητῆς τοῦ Μπιζα- νίου, ἀ, Ξανθὴ Νεράϊδα, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλ- λάξουν :—ὁ Ναύαρχος Μισούλης (0) μὲ Τέλλου Ἄγρα, Γενναίον Ἰστορητὴν, Ἡρωϊκὴν Σάμον, Κοητικοπούλου, Δευκὸν Χρυσάνθεμον, Φάωνα, Κύμα, Μπουμπουλί- νων, Ξενιτευμένον Ἀειῶν, Χάριον, Ναυτὰς τῆς Δέσφου, Ἐρημίτιδα, Νοσταλοῦσαν Χιω- τοπούλου, Ὄνειρον τῆς Πραγματικότητος, Ἡρώα τοῦ 1913, Δουδοβιῶν Μπιστόβη, Ματωμένην Δόξαν, Μέγαν Κοσταντινῶν, Ἴδιον, Ἀκτῖνα τῆς Ἐλευθερίας, Αἰλαπα, Δουλοῦδι τῆς Καρδίας, Ἰάδα Ἀύραν, Δοξο- λαί, Τρελλὴν Ναυτοπούλαν, Τρελλὴν Νεράϊ- δαν, Θολοῦνον τοῦ Αἰκαίου, Δοξασμένον Ρήνον—τὸ Πειρακτικόν (0) μὲ Τέλλον Ἄγραν, Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Δοξασμέ- νον Ρήνον, Τσοῦχρον, Γουκενίδαν, Κύμα, Δωδωναίον, Δοξολαί, Νέλλε, Φάωνα, Χάω- να—ἡ Τρικυμία (0) μὲ Κάσμεν, Γλυκειῶν Ἑλλίδα, Ἀδάνατα 1821—1912—ἡ Ἡρωϊ- κὴ Σάμος (0) μὲ Ἐξόριστον Ἀτιθίδα, Νέλλε, Σβυστό μας Κανόηλι.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τὸς φίλους τῆς : Φάωνα (καλὴ αἱ ἱστορικαὶ ἐρωτήσεις, ἀλλὰ δὲν εἶνε δι' ὅλους) καὶ διὰ τὸς ἐβδομα- διατοὺς διαγωνισμοὺς προτιμῶ πῶ εὐκολὰ πράγματα.) Ναύαρχον Μισούλη (ἔστειλε.) Σελιωμένου Κλαυδιάρχου (καλλίτερα νὰ τοὺς διαλέξῃ ὁ Σύλλογος.) Ἑλληνικὴν Αἰ- γῆν (ὄρατο τὸ γραμματικὰ σου) καὶ αἱ γυ- ναῖκες εἰμποροῦν νὰ ὑπηρετοῦν κατ' ἄλλους τρόπους τὴν πατρίδα—ἕκαστος ἐφ' ὃ ἐπέ- χθη.) Ναυτὰς τοῦ Ἀβέρωφ (δὲν εἰμπορῶ νὰ σου πῶ ποὺ λείπει ἢ λέξις ποὺ δὲν ἦρεξ; διότι καὶ ἡ ἀνακάλυψις τοῦ κανοῦ εἶνε ἐρ- γασία τοῦ λύτου.) Πολιτικὸν Ἀστέρη (προσε- τήθῃ τὸ ψευδώνυμόν σου εἰς τὰς λύσεις.) Δωδωναίων (δελτάριον διεβιδάσθη.) Ἀκα- νίαν (ἐλπίζω, ὅτι ἐλαίαι ἀπορίαί τώρα διελύθησαν.) Ψαρσοπούλου (ἔστειλε.) Ἐξόρι- στον Ἀτιθίδα (χαίρω πολὺ ποὺ εἶσαι εὐχα- ριστημένη εἰς τὴν γέναν σου διαμονήν—περι- μένω τὰς ἐντυπώσεις σου ἀπὸ ἐλα αὐτὰ τὰ ὄρατα ποὺ θὰ γίνου.) Ζερφυτίδα (ἐλήφθη—σαν δὲν ἀμφιβάλλω διὰ τὴν ἀγάπην σου, θὰ ἤθελα ἄνω γὰρ οἰκονομῆς κάπου κάπου ὄλι-

γον καιρὸν καὶ γὰρ μὴ γράφης; ὅποιος θέ- λει, ξεῦρες...) Κυματίζουσαν Κνωσὸλενον (ἰσχύει τοῦ ἀδελφοῦ του ἢ συνδρομῆ—αὐτοὶ δὲν ἔχουν παρὰ τὰ πληρώσου διὰ ψευδώνυμον.) Νέαν Ἑλλάδα (ἔστειλε ἐκ νέου.) Π. Κ. Γ. (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις—τὰς λύσεις σου ἔμωσ νὰ τὰς γράφης εἰς χω- ριστὸν χαρτὶ, ὅχι μαζὶ μὲ τὸ γράμμα.) Πα- τριδα τῶν Ἠρώων (ἔλαβαν τὴν φωτογρα- φίαν σου καὶ σ' εὐχαριστοῦν πολὺ.) Βασιλό- παιδα Ναυτοικὸν (ἡ ἀπεργία τῶν τυπογράφων πταίει—δὲν εἶδες τί ἔγραφα;) Ὑδραίων Παιδοῦλαν (σὲ παραπέμπω εἰς τὸ Ἄ Κεφα- λαίον τοῦ ὁδηγοῦ τοῦ Συνδρομητοῦ, τὸν ὁ- ποῖον ἔπει τὸν Κανονισμόν τῶν ψευδωνύμων.) Νίκων Π. Μ. (εὐχαριστῶ δι' ἄσφα γράφεις.) Ναυτὰς (κ' ἔδω τὰ ἴδια ὁ κ. Φ. σ' εὐχα- ριστεῖ πολὺ διὰ τὰ προγράμματα.) Βουλγα- ροφάνον Ἐύζωνον (σοῦ ἄρρεσ λουπὸν ἢ ὑπο- δοχῆ;) Γιγαντομάχον Ἑλληνα (περιμένο καὶ τὰ περισσώτερα.) Κοητικοπούλου (διεβιδά- σθη.) Πενταγόρον τῶν Σάμων (ὁ ἀριθμὸς τῆς εἶνε 1103.) Νυφοῦλαν Ἀμυγδαλίαν (ἐλήφθη ἐγκαιρῶς.) Μπουμπουλίαν (ἀνόητα; ἔχι δά! πολὺ μεριπρονοεῖς!) Χρυσάλλίδα (ἔστειλε.) Βονοῦ τῆς Μεσολοβίας, Πανελ- λήνιον Ἐνωσιον κτλ. κτλ.

Ἐἰς δόξας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν δη- ματίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ἀἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 29ης Ἀπριλίου· ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ)

122 Λεξιγραφίος

Ἄπ' τὸ σῆμά σου λαμβάνω ἕνα μέρος καὶ σὲ δύο Γράμματα κοντὰ τὸ βῆνω Καὶ νησὶ ἑλληνικὴ Ἐδολώματα σοῦ φτιάνω. Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Δωδωναίου

123. Συλλαβογράφος

Ἐνα γράμμα μὲ φθόγγον ἑγώνω Καὶ τὴν πρώτῃν τροφὴν φανερώσω. Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἑλληνόπουλο τοῦ Αἵμου

124. Στοιχειογράφος

Τῆς Ρωσσίας ποταμοῦ Τὰ δύο ἄκρα ἀν' ἀφαίρεσής, Βασιλισσῆς λατρειῆς Τῆνομα θάποτελέσης. Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Ἀτρομῆτου Σωφρατζέττας

125. Τονόγράφος

Ὅπως εἶμαι ἂν μὲ πάρης Ἦσ' πεθάνης ἔστ' εἰρήνῃ, Ἄν τὸν τόπον ἀναιδέως, Νῆσος γίνουμι μικρῆ. Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Ἐνθουσιώδους Κυπριοπούλας

126. Τρίγωνον

*** ** = Πόλις τῆς Ρουμανίας. *** ** = Ἐπίθετον. *** * = Ἰερὰ ἀκρόπολις. ** * = Ἄσθη. * * = Ἀνωγυμνασίον. * = Σύμφωνον. Καὶ καθένας τὰ ἴδια. Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Τρελλῆς Νεράϊδας

127. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7 8 9 = Πόλις νήσου. 2 6 8 = Ζεῶ. 3 2 9 7 8 9 = Ζῶον. 4 3 9 3 2 7 8 9 = Πτηνόν. 5 6 7 3 = Γυνὴ τῆς Γραφῆς. 6 3 2 = Ὄρα. 7 4 3 2 7 3 = Νῆσος. 8 9 6 7 2 8 9 = Φανταστικόν. 9 6 2 8 9 = Ἰγρόν. Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Ρήνου

128 Παιγνίον

Διὰ τῶν γραμμάτων τῶν λέξεων : ἴδω, γῆ, ἄλας νὰ σχηματισθῇ ἀρχαῖος βασιλεὺς. Ἐστάλῃ ὑπὸ τῆς Δόξης

129 Ἀκροστιχίς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὐρεθοῦν ἀντίθετὰ τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὅστε τὰρχικά τῶν νάποτελοῦν τῶ- νομα Μούσης : ἄσχημος, χαμηλός, ὑπερήφανος, πόλεμος, ἀσθενής, ὄλιγον, νύξ. Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Ἀτρομῆτου Εὐζωνάμου

130 Φωνηεντόλιπον

κντς - φλιμς - λλλ Ἐστάλῃ ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἄγρα

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 51

550. Ἰταλία (1, τὰ, Δεῖα).— 551. Κλέων- λέων.— 552. Κυβέλη-Κυβέλη.— 553. Σινά. 554. Π Σ Δ Α Σ Δ Ι Α Π Α Ρ Ο Σ Γ Α Μ Ο Σ Σ Ο Σ Σ Α Ε Ω Ν Ι Α Σ Σ Α Ρ Ω Ν Ι Κ Ο Σ

556. Ἡ Ὑπάτη.— 557. ΔΑΝΑΟΣ-ΣΤΕΜΜΑ (Δάξος, Ἀρτός, Νῶε, Ἀρμά, Ὁρμός, Σταγείρα)— 558. Ὅποιος μικρομαθαίνει δὲν γεροσταφίνει— 559. Ἀπὸ μοῦδ' κ' ἀπὸ τρελλοῦ μαθαίνει τὴν ἀλήθειαν (ἀπὸ μοῦδ' κ' ἀπὸ τρελο-μαθ' ἔν εἰς -τινὰ λιθοὶ ἕ.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ανταλλάσσω γραμματόσημα ἀνταποδίδων Κυπριακά.— Φαίδωνα Γ. Κοσταντινί- δην, Λάρνακα (Κύπρου). (ΙΔ', 24)

Angué, 44 Place des Carmes, Rouen France, échange vnes, timbrées vne, Grèce et autres pays. (ΙΔ', 25)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΑΥΤΑΙ ΤΟΥ 9ου ΦΥΛΛΟΥ (Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελίδα 89)

ΑΘΗΝΩΝ : Στέφ. Ἄγ. Φίλιππος, Ἰωάν. Δ. Καραμάνος, Π. Κ. Γούτσης, Μιχαήλ Ἀμπελο- ράβδη, Ν. Σ. Κουτσουβέλης. ΑΜΦΙΣΣΗΣ : Χρ. Καρούος. ΒΟΛΟΥ : Δημ. Γ. Τραχανάς, Θεόδ. Κλέντζης. ΔΗΜΗΤΣΑΝΗΣ : Κ. Γ. Παπαγεωργίου. ΖΑΚΥΝΘΟΥ : Στεφ. Ἰ. Παπαδάτος. ΗΡΑΚΛΕΪΟΥ : Χ. Γ. Λιακιάκης, Τρελλὴ Ναυ- τοπούλα. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ : Ἄ. Δαλέγκας. ΚΑΒΑΛΑΑΣ : Γ. Β. Τριώλα. ΚΑΛΑΜΩΝ : Ν. Π. Μέντης. ΚΟΡΙΝΘΟΥ : Β. Ν. Δουροδύμας, ΚΩΝ. ΠΟΛΙΩΣ : Γ. Σ. Φυλακτόπουλος. ΛΑΡΙΣΣΗΣ : Γ. Δ. Σηλυβρυίδης, Ἄ. Καμάνας. ΛΕΒΑΔΙΑΣ : Γ. Ι. Νάκος. ΠΑΤΡΩΝ : Πατριῶν Ναυτοπόλο, Α. Ἄ. Με- σσηνιεύς. ΠΕΙΡΑΙΩΣ : Γ. Π. Τρουποσιμάδης, Ἀντιγόνη Σ. Βακου. ΣΑΜΟΥ : Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ, Κω- στή Σμαρὰς, Νεοδεάτης. ΣΠΑΡΤΗΣ : Πολυτιμὴ Ἀετοπούλου. ΥΔΡΑΣ : Ἄννα Ἀφ. Μάλλωσι, Ὑδραία Παϊ- δοῦλα, Ἰωάννα Σαρ. Βενιζέλου, Θεοφανῆ Βυτο- ροπούλου, Θεοδώρα Βανού, Ἄνδρ. Ζουρνιότος, Ἐ- λῆνη Δ. Δαβελίκου, Θεοδώρα Σ. Ντελετόρου, Ἐ- γενία Π. Ζουρνιού. ΧΑΛΚΙΔΟΣ : Μαρία Σ. Μόνου. Τῶν εὐρόντων ὁρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐπέθησαν εἰς τὴν κληρονομὰ καὶ ἐληρωθῆσαν οἱ ἔξῃς δύο ΙΩΑΝΝΑ ΣΑΡ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ ἢ Ἐν Ὑδρῇ καὶ ΚΩΝ. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ἢ Ἐν Ἱμμετιάνῃ, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μή- νας ἕκαστος ἀπὸ τῆς Ματίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀβουμεικτοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνεγνώσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

Table with 2 columns: Price details (ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ) and Subscription info (ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ). Includes prices for domestic and foreign subscriptions, frequency (1879), and publisher info (ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ).

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

Ὁ τεπές τοῦ κασκέτου τοῦ ἤτο πα- ραγεμισμένος μὲ τσέκια, καὶ εἰς τὰ ὑπο- δήματά του ἀκόμη ὑπῆρχον χαρτονο- μίσματα ἑκατὸν τοὐλάχιστον χιλιάδων φράγκων.

Ἐννοεῖται, ὅτι μὲ τὸ φορτίον ποῦ τὸν ἐβάρυνεν, ὁ Ἰζούλης δὲν ἦτο πολὺ εὐδιάθετος νὰ ἀμύνῃ τρέλλες. Ἐκατά- φερε λοιπὸν τὸν Λουλοῦ νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ νὰ ἐξελπώθῃ εἰς τὴν λέμβον, ἐξη- πλώθη δὲ καὶ ὁ Ἰδιος, παραπλεύρως ἐπὶ τῆς ἄμμου.

Ἐκεῖ ἔμεινε ἡσυχός, προσπαθῶν μόνον νὰ μὴν ἀποκοιμηθῇ. Ἄλλ' ὁ ὕπνος, ὁ ὁποῖος εἶχε κυριεύσῃ ἤδη τὸν Λουλοῦ, ἐκυρίευσεν τέλος καὶ αὐτόν. Ὁ Ἰζούλης ἀπεκοιμήθη. Καὶ οὕτω δὲν

«Τὰ δύο ἑκατομμύρια;—Ἄσφαλισμένα!» (Σελ. 102, στ. α)

πἀρετήρησεν τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Μαρκήσιου.

Διελθὴ ἀναγνώρισις

Οὗτος, ἐφοῦ ἀντήλλαξεν ὀλίγας λέξεις μὲ τὸν πλοίαρχον, ἐπροχώ- ρησε, κρυπτόμενος ὅσον ἤμποροῦ- σε, πρὸς μικρὸν γήλοφον ἄμμου, ἀ- πέχοντα ἀπὸ τὸν τόπον τῆς κατα- σκηνώσεως περὶ τὸ χιλιόμετρον.

Ἐκεῖ τὸν ἐπερίμεναν πέντε ἐξ ἰθαγενεῖς, ὠπλισμένοι μέχρις ὀδόν- των καὶ κρατοῦντες ἀπὸ τοὺς χα- λινεῦς ἄλογα καὶ μουλάρια σελλω- μένα.

Ὁ Μαρκήσιος τοῖς ὠμίλησεν ἀ- ραβιστῶ μετὰ μεγάλην εὐχέρειαν. Κ' ἐκεῖνοι τὸν ἤκουσαν εἰς στά- σιν σεβασμοῦ καὶ ὑποταγῆς.

Κατόπιν ὁ Μαρκήσιος ἐξεκίνησε νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν τόπον τῆς κατασκηνώσεως, ἐνῶ σκληρὸν μει- διάμα ἐπλανάτο ἐπὶ τῶν λεπτῶν του χειλῶν.

Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἐξημερώ- σει. Ὁ κ. Ρισανὲλ ἐζήτησε νὰ ὑ- πάγουν ἀμέσως πρὸς ἀναγνώριον τῶν κατοχημένων μερῶν. Ἠλπίζε νὰ συναντήσουν ἰθαγενεῖς, οἱ ὅποιοι θὰ τοὺς ἐπληροφόρου παῦ εὐρίσκοντο καὶ ποῖα ἦτο ἡ πλησιέστερα πόλις.

Μόλις ἐξέφρασεν αὐτὴν τὴν ἐπιθυ- μίαν, ὁ γραμματεὺς του, εὐσεβάστως ὅπως πάντοτε, προσεφέρθη νὰ ὑπάγῃ ὁ Ἰδιος μὲ δύο ναῦτας. Ἄλλ' ὁ κ. Ρι- σανὲλ ἐδήλωσεν, ὅτι ἐννοοῦσε νὰ τοὺς συνοδεύσῃ. Ὁ Μαρκήσιος δὲν ἤμπο- ρεσε νὰ καταστείλῃ ἐλαφρὸν κίνημα ἐκπλήξεως.

—Λησμονεῖτε, κύριε, παρετήρησεν, ὅτι ἡ μηχανὴ τῆς πολυθρόνας σας δὲν δουλεύει; —Τὸ ξεῦρω πολὺ καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ κ. Ρισανὲλ, ἀλλὰ ὑπάρχουν ἄνθρω- ποὶ διὰ νὰ μὲ σπρώχνουν...θέλω νὰ ἔλθω μαζὶ σας. Ὁ γραμματεὺς ὑπεκλίθη καὶ ἐκά- λεσεν εὐθύς δύο ναῦτας, τοὺς ὁποίους

«Συνεπλήρωσε τὴν πληροφορίαν, ἐκτείνεις τὴν δεξιάν του...» (Σελ. 102, στ. 6)

διέταξε νὰ σπρώχνουν τὴν πολυθρόναν τοῦ παραλυτικοῦ. Ὁ Ἰζούλης, πλησιάσας, προσέφερε τὰς ὑπηρεσίας του, τὰς ὁποίας ὁ κ. Ρισανὲλ, ἔσπευσε νὰποδεχθῇ, ἀπο- μακρύνας διὰ νεύματος τοὺς ναῦτας.

Ἡ κυρία Ρισανὲλ καὶ ὁ Λουλοῦ δὲν εἶχαν καμμίαν ὄρεξιν νὰ μείνουν εἰς τὴν παραλίαν μὲ τοὺς ναῦτας. Ἀπε- φασίσθη λοιπὸν νὰκολοθηθῶν καὶ αὐτοὶ τὸ «ἀντινευτικὸν ἀπόσπασμα» ὡς ἀπεκάλεσεν ἐπὶ τὸ πομπωδέστερον ὁ κ. Ρισανὲλ τὴν μικρὰν συνοδείαν. Ἐξεκίνησαν. Καὶ ἀκολούθησαντες τὴν παραλίαν ἐπὶ ἡμίσει χιλιόμετρον, διημ- θύνθησαν κατόπιν πρὸς ἕν εὐρὺ ὄρο- πέδιον, ὅπου ἐφθασαν δι' ἐλαφρῶς ἀνηφορικῶν κλιτύων, αἱ ὁποῖαι ἤρχι- ζαν σχεδὸν ἀπὸ τὴν ἀκτὴν. Ἀπὸ τὸ ὕψος ἐκεῖνο εἶδαν μίαν με- γάλην ἑκτασίαν, ἣ ὁποία ἐκ πρώτης

δφωστους εφάνη έρημος, ακατοίκητος.
 'Αλλ' άμα παρετήρησαν προσεκτικώτερα, διέκριναν μερικās χαμηλās και άχυροσκεπείς κατοικίās, κρυμμένες από δένδρα και θάμνους.

'Ητοιμάσθησαν να διευθυνθούν προς τās καλύδας εκείνας, όταν είδαν έξαφνα ένα έμιλον από καμμιά δεκαριά ίθαγενείς, έκ των οποίων τρείς έκαβαλίκευαν όνους κ' εφαινοντο έρχόμενοι προς αυτούς.

— 'Ας περιμένουμε εδώ, διέταξεν ο Ρισανέλ. Αυτοί οι άνθρωποι θα ήμπορουν ίσως να μάς πληροφορήσουν.

'Εως να φθάσουν οι ίθαγενείς μέχρι των ναυαγών, ο κ. Ρισανέλ, έπωφελούμενος μιας στιγμής κατά την όποιαν ο γραμματεύς του άπεμακρύνθη από αυτόν, εκάλεσε δια νεύματος πλησίον του τον Τζούλην και τον ήρωήτησε γρήγορα και σιγά:

— Τα δυο έκατομμύρια;
 — 'Ασφαλισμένα! άπεκρίθη ο νεαρός μηχανικός.

Και έδειξε με τρόπον τα ένδύματά του.

— Μπορείς να βγάλης μερικά;
 — 'Όσα θέλετε!...Τά γ κ ι σ σ έ μου είνε ανοικτά. Παράστε εις το ταμειον!

Ο κ. Ρισανέλ, με δλα του τα παθήματα, με δλην του την αγωνίαν, δέν ήμπόρεσεν να μή γελάσχη.

— Δός μου καμμιά πεντακοσαριά φράγκα. είπε, και πρόσεξε να μη σέ ίδουν.

— 'Εννοία σας! έφίθυρσεν ο Τζούλης

Και με τρόπον, προσποιούμενος ότι κόβει σφα από μία φραγκοσυκιάν, ο υίός του αρχιμαγειρου έχωσε το χέρι του εις το στήθος του, έθγαλε δυο φ υ σ έ κ ι α από χρυσά εικόσφραγκα και τάπέθεσαν επί της κινητής σανίδος, ή όποία έχρησίμευεν εις τον κ. Ρισανέλ ως τράπεζι, όταν εκάθητο εις την πολυθρόναν του.

Ο έδωδιμοπώλης ήρπασε με χάραν τα φ υ σ έ κ ι α και τά έκρυφεν εις την τσέπην του. 'Από της στιγμής αυτής, έπερίμενε με περισσότεραν ήσυχίαν την άφιξιν των Μαροκινών.

Το γόητρον του χρυσοῦ.

Ο Τζούλης έξηκολούθει νάστειεύεται.

— Μπορώ να κλείσω την κάσση; ήρώτησε.

— Ναι, τοῦ ένευσεν ο έκατομμυριούχος.

Και ο Τζούλης έπλησίασε τον Λουλού, ο οποίος διεσκέδαζε βλέπων τους έρχομένους ίθαγενείς.

Δυο έξ αυτών, με κεφαλās άσκεπείς και ξυρισμένας, έφορούσαν μπουρνούζα από μάλλινον ύφασμα φαιόν, στο-

λισμένα από πίσω, το έν με μίαν κόκκινην γραμμήν, το άλλο μ' έν μαύρον ήμικύκλιον. Οι άλλοι, υπηρέται βέβαια αυτών των προκρίτων, έφορούσαν άπλως άσπρους χιτώνας και πλατειά, κοντά πανταλονάκια.

Είς έν νεύμα τοῦ κ. Ρισανέλ, οι άνθρωποι αυτοί έσταμάτησαν και ανταπέδωσαν ευγενώς μέν, αλλά με κάποιαν ψυχρότητα και δυπιστίαν, τον χαιρετισμόν του τοῦ έκαμε.

— Κύριοι, τοῦς είπε κατόπιν' είμεθα ναυαγοί, τοῦς όποίους έν δυστύχημα έρριψεν εις αυτήν την άκτήν. Είμπαρείτε να μάς πητε ποῦ εῦρισκόμεθα;

Οι 'Αραβες δέν άπεκρίθησαν λέξιν. Περιωρίσθησαν μόνον να κουνήσουν το κεφάλι, δείχοντες με τοῦτο ότι δέν έννοουσάν τα γαλλικά. Και ήτοιμάσθησαν να έξακολουθήσουν τον δρόμον των, ψυχροί και υπερήφανοι.

'Αλλ' ο κ. Ρισανέλ τοῦς έσταμάτησε με δεύτερον νεύμα.

'Εθγαλεν από την τσέπην του δυο χρυσά νομίσματα, από τα φ υ σ έ κ ι α ποῦ τοῦ είχε δώσει ο Τζούλης, και δείχων αυτά εις τοῦς Μαροκινούς, είπε:

— Γιά, προσπαθήστε να έννοήσετε, κ' έγώ θα σας δώσω αυτές της ώραιες λίρες.

Ο κ. Δυπόν είδεν αυτό το κίνημα τοῦ κυρίου του και έσυλλογίσθη: «Μπα! μπα! ώστε ο γέρω-κατεργάρης δέν έθαλε δλα του τα χρήματα εις την Τράπεζαν του Λας Πάλμας;.. Μ' έγέλασε λοιπόν... Πολύ καλά! αυτό θα το μάθουμε σε λίγο.

'Η δψις τοῦ χρυσοῦ έπέφερε το σύνθησε, το άλλάνθησαν άποτελεσμα: Οι Μαροκινοί άπλωσαν τα χέρια με προθυμίαν.

'Αλλά πριν τοῦς δώσει τα ναπολεόνια, ο κ. Ρισανέλ επανέλαβε την έρώτησιν του, συνοδεύσας αυτήν με μίαν έκφραστικωτάτην παντομίαν.

— Ποῦ εῦρισκόμεθα; ήρώτησε.

Οι ίθαγενείς άπεκρίθησαν με μίαν μόνην λέξιν: «Σάφφι!»

Και ο γεροντότερος από αυτούς συνεπλήρωσε την πολυτίμον πληροφορίαν, εκτείνας την δεξιάν του χείρα προς δυσμάς.

'Αμέσως ο κ. Ρισανέλ έθγαλεν από την άκένωτον πολυθρόναν του ένα χάρτην τοῦ Μαρόκου και τον άπλωσεν επί της σανίδας, ή όποία τοῦ έχρησίμευεν ως τράπεζα.

'Ασυνήθιστος να διαβάξη χάρτας, δέν εῦρεν άμέσως την λέξιν Σάφφι, άλλ' ο κ. Δυπόν τοῦ την έδειξεν.

Ο έκατομμυριούχος έθεσε τον δάκτυλόν του εις το ύποδειχθέν σημειον τοῦ χάρτου, κατόπιν, αφού έδωσεν εις τοῦς ίθαγενείς τα δυο χρυσά νομίσμα-

τα, επανήρχισε την παντομίαν του δια να τοῦς έρωτήσει, εάν το Σάφφι ήτοπλησίον εις το μέρος όπου εῦρισκοντο. Οι ίθαγενείς ένευσαν καταφατικώς.

— Τότε λοιπόν, άνεκραξε θριαμβευτικώς ο κ. Ρισανέλ, δέν είμεθα κρυα από το Μαρρακέν;

Οι ίθαγενείς έξέτειναν πάλιν την χείρα, δια να δείξουν ότι και ή πόλις αυτή εῦρισκετο κάπου εκεί.

Ο κ. Ρισανέλ ήξευρεν ήδη αρκετά.

— Καλά, είπεν. 'Αφού εῦρισκόμεθα εις τα περίχωρα τοῦ Μαρρακέν, ή δουλειά μας πάει καλά!

Ο έκατομμυριούχος καθυσάχασε, διότι εις τον οδηγόν ποῦ είχε προμηθευθή εις το Παρίσι από τοῦς τραπεζίτας του, ένθυμειτο καλώς, ότι ή πόλις αυτή έσημειούτο ως μία από τās κυριωτέρας τοῦ Μαρόκου, μαζί με το Φέζ, το Μεκινές και το Ραμπάτ. Και ήλπιζεν ότι εκεί θα εῦρισκε μίαν αρχήν, μίαν έξουσίαν, ικανήν να τον άπαλλάξη από τοῦς ύπόπτους ανθρώπους, τοῦς όποίους έσεργε μαζί του.

— Θα πάμε 'ς το Μαρρακέν! είπεν άμέσως.

Ο κ. Δυπόν, πειθήνιος πάντοτε, υπεκλίθη.

— Είς τās διαταγās σας, κύριε, είπεν. 'Αν ο χάρτης λέγην αλήθεια, ή πόλις αυτή δέν απέχει παρά καμμιά έκατοστή χιλιόμετρα.

— 'Απλοῦς περίπατος! είπεν ο Τζούλης.

Ο γραμματεῦς τοῦ έρριψε βλέμμα μίσους.

Ο κακούργος ήσθάνετο, ότι ο νεαρός ήλεκτρολόγος άπετέλει δι' αυτόν ένα κίνδυνον. Χωρίς να είνε έντελώς βέβαιος, έφοβειτο μήπως ο Τζούλης είχε ιδή τον προνομιεμόν άξονα της έλικας και μήπως ακόμη, είχε μαντεύσει, ότι ή πτώσις του εκ της κλίμακος, ή όποία όλιγον έλειψε να τον σκοτώσει, είχε προκληθή επίτηδες υπό τοῦ γραμματεῦς.

Δια τοῦτο είχε άποφασίση ναπαλλάχθῃ από τον όχληρόν αυτόν κ' έπερίμενε να παρουσιασθῃ ή κατάλληλος ευκαιρία.

'Αλλά προ τοῦ άθψου και άγνοῦ βλέμματος, τοῦ όποιον προσήλωνεν επάνω του ο Τζούλης, αι ύποψίαι τοῦ Μαρκησίου έξησθηνοῦντο. «'Όχι, όχι, έσυλλογίζετο, δέν θα ένόησε τίποτε..»

Οι Μαροκινοί, νομίζοντες ότι ετελείωσεν ή συνομιλία, ήτοιμάζοντο, άπαθείς πάντοτε επί των μικροσώμων λευκῶν ὄνων των, ναπομακρυνθούν' άλλ' ο κ. Ρισανέλ τοῦς έσταμάτησε και πάλιν.

'Εβόθισεν εκ νέου την χείρα εις τα βάθη της πολυθρόνας του και άνέσυρε νέαν δράκα χρυσῶν νομισμάτων, τα

όποια επέδειξεν εις τοῦς ίθαγενείς.
 «Τι να θέλη ακόμη;» έσυλλογίσθησαν αυτοί. ταλαντευόμενοι μεταξύ της επιθυμίας τοῦ ναποκτήσουν τα νέα νομίσματα και τοῦ ναπαλλάχθουν από τον Εὐρωπαϊον αυτόν, τον όποιον δέν συνεπάθουν διόλου.

Αυτήν την φοράν, ή μιμική τοῦ κ. Ρισανέλ ήτο σαφής: Είχεν άρπάσχη από τον χαλινόν, καθως διήρχετο έμπροσθέν του, ένα από τοῦς μικροσώμων λευκοῦς ὄνους, κ' έδειχνε δια νευμάτων, ότι επιθυμούσε να τον άγοράσει.

Ο Τζούλης επεδοκίμασεν αυτήν την ιδέαν και ο Λουλού επίσης.

Και ήρχισε το παζάρευμα.

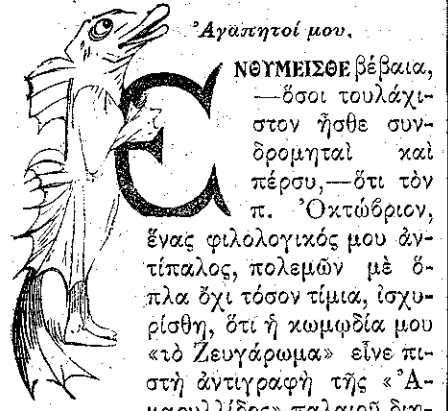
Οι Μαροκινοί παζαρεύουν πολύ. Κ' έχρησάθη παντομίμα ολοκλήρου τετάρτου της ώρας, — έκφραστικωτάτη παντομίμα, ή όποία πολλο διεσκέδασε τοῦς θεατάς, — έως να κλείση αυτή ή συμφωνία. Κι' ένθ τα ζῶα μόλις ήξιζαν τρία ναπολεόνια, οι Μαροκινοί κατώρθωσαν ναποσπάσουν από τον κ. Ρισανέλ δέκα.

Κατέβησαν τότε από τα γαϊδουράκια των και τα παρέδωσαν εις τοῦς νέους των ιδιοκτητάς, ήτοι εις τον Λουλού και τον Τζούλην.

'Επειτα έξεκίνησαν ήρεμοι, άξιοπρεπείς, υπερήφανοι, άλλα πεζοί!

(* Έπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
Η ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΣΙΣ

Αγαπητοί μου.
 ΝΟΥΜΕΙΣΘΕ βέβαια, —σοι τουλάχιστον ήσθε συνδρομηται και πέρσυ,—οτι τον π. 'Οκτώβριον, ένας φιλολογικός μου αντίπαλος, πολεμών με δπλα όχι τόσον τίμια, ισχυρίσθη, ότι ή κωμωδία μου «το Ζευγάριμα» είνε πιστή αντιγραφή της «'Αμαρυλλίδας», παλαιού διηγήματος τοῦ κ. Γεωργίου Δροσίνη. 'Ανησυχήσατε τότε, ήρωτήσατε και σας απήντησα, —«'Αθηναϊκή 'Επιστολή» τοῦ 47ου φύλλου τοῦ 1914,—οτι τον κύριον αυτόν τον κατεμήνυσα επί συκοφαντία: σας έξέφρασα δε την έλπίδα, ότι ή δικαιοσύνη της πατρίδος μου θα με ικανοποιεί. 'Ισως θα είχατε την περιέργειαν να μάθετε τι απέγεινεν ή φιλολογική αυτή δικη. Σας πληροφορώ λοιπόν σήμερα, ότι δέν έγεινε διόλου και... ουτε θα γίνη.

'Η μύνησίς μου άπερίφθη ως άστήρικτος και ο έχθρός μου απηλλάχθη προχθές της κατηγορίας δια βουλευματος, —χωρίς δηλαδή να παραπεμφθῃ εις δικην,—διότι, λέγει, ή πράξις δια την όποιαν τον κατεμήνυσα, δέν ήμπορούσε να χαρακτηρισθῃ και να καταδιωχθῃ ως συκοφαντία.

Μα καλά,—θαπήρησετε με το δικησας,—δταν κατηγορηῃ κανείς ένα συγγραφέα, άναποδεικτως, ότι εκλεψε το έργον τοῦ άλλου και το παρουσίασεν ως ιδικόν του, τί άλλο κάμνει παρά τον συκοφαντεί; Δέν πρέπει λοιπόν να παραπεμφθῃ εις το δικαστήριον, δια να αποδείξη τον ισχυρισμόν του ή να τιμωρηθῃ; 'Όχι, άπαντούν οι δικασταί: κατά τοῦς 'Ελληνικούς νόμους, αυτό δέν είνε συκοφαντία. Και θα σάς το εξηγήσω, διότι είνε πράγματι περιεργον. Λοιπόν, συκοφαντία, κατά τον νόμον, είνε δταν αποδίδη κανείς ψευδώς εις τον άλλον μίαν πράξιν, ή όποία αν ήλθέυε, θα τον έξέθετεν εις ποινικήν καταδίωξιν. 'Ο έχθρός μου με κατηγορήσεν ότι εκλεφα την «'Αμαρυλλίδα» τοῦ κ. Δροσίνη. 'Αν ήλθέυεν αυτό, θα κατεδιωκόμην, θα ετιμωρούμην δια την κλοπήν; 'Όχι! διότι ο έλληγικός νόμος μόνον τα θεατρικά έργα άναγνωρίζει ως ιδιοκτησίαν τοῦ συγγραφέως και τα προστατεύει κατά της κλοπής. Τα άλλα δλα τάφινει άπροστάτευτα. 'Η «'Αμαρυλλίς» είνε διηγήμα. 'Αρα ήμπορούσα να την κλέψω και να την κάμω κωμωδίαν ή δράμα, χωρίς να πάω φυλακή. 'Ο έχθρός μου δέν μου άπέδωσε πράξιν, ποῦ αν την έκαμνα, θα ετιμωρούμην. 'Αρα αυτό ποῦ έκαμε, τυπικώς, δέν είνε συκοφαντία.

'Αν ήμεθα εις την Εὐρώπην, όπου δλων των ειδῶν τα πνευματικά προϊόντα άναγνωρίζονται ως ιδιοκτησία και προστατεύονται υπό τοῦ νόμου, μάλιστα, ο έχθρός μου θα παρεπέμπετο και θα εδικάζετο επί συκοφαντία. 'Αλλ' εδώ, χάρις εις το άτελές, το μονομερές τοῦ έλληγικού νόμου, άπαλλάσσεται δια βουλευματος. 'Η δικαιοσύνη λοιπόν της πατρίδος μου, εις την όποιαν καθως σας έγραφα τότε, είχα τās έλπίδας μου, δέν ήμπόρεσε, έλείψει νόμου, να με ικανοποιήση. Δέν είνε πολύ περιεργον αυτό και δέν αξίζει να το μάθετε; Διότι ποτε βέβαια δέν θα έφαντάζεθε, ότι δι' ένα κατ' ουσίαν συκοφάντην, δίκαιοι δικασταί, με τον νόμον εις το χέρι, θα έλεγαν: «'Όχι, δέν είνε συκοφάντης και δέν ήμπορούμεν να τοῦ κάμωμεν τίποτε!» Μόνον εις την 'Ελλάδα, βλέπετε, ήμπορεί κανείς να συκοφαντηῃ και να μένη άτιμωρητος, να συκοφαντηται και να μὴν ήμπορη να ικανοποιηθῃ.

'Αλλ' εὐτυχώς υπάρχουν και άλλοι τρόποι ικανοποιήσεως... 'Αφού άπερίφθη ή μύνησίς μου, έστειλα εις τον κ. Κωστήν Παλαμάν, τον κορυφαίον των ποιητών και των λογιών μας, την «'Αμαρυλλίδα» και το «Ζευγάριμα», και τον παρεκάλεσα να τα διαβάση και τα δυο και να κρίνη αν το ένα είνε κλεμμένο από το άλλο. Και ο φιλολογικός αυτός κριτής, ο άρμοδιώτερος πάντων, έξέδωσε την άπόφασίν του: Μοῦ έστειλε δηλαδή ένα γράμμα, το όποιον, με την άδειάν του, έδημοσίευσα εις τās έφημερίδας.

'Ιδου τί μου λέγει εις το γράμμα αυτό:
 «Φίλε μου. 'Απορώ πως πήρες τόσο στα σοβαρά την κατηγορία ποῦ σοῦ άπαγγέλληκε. Λογοκλόπος; 'Επρεπε να γελάσσης.

«Εὐχαριστῶ για το Ζευγάριμα. Το διάβασα.... Είνε δικό σου έργο, με τη σφραγίδα σου, σφραγίδα και τη φορά τούτη ντόπια ζακωθινή. 'Αν ήσουν κανένας πρωτόγυατος, μπορούσες ν' άπολογηθῃς. Μά ύστερ' από τόσων χρόνων τέτοια φιλολογική έργασία, να λες πως δέν κλέφταις; Δέν έχει νόημα! Βέβαια, ή ύπόθεσις έχει ομοίότητα με την 'Αμαρυλλίδα. Μά πόσα θέματα μοιάζουν! Και από τα πιό όμοια δέν μπορεί να βγουν τα πιό όμοιαστα; Το Ζευγάριμα μοιάζει με την 'Αμαρυλλίδα καθως μία έξοχή της Ζακύνθου μ' ένα χωριό της Εὐδοίας» κ' αν μοιάζης σοῦ με το Δροσίνη, θα μοιάζη και το έργο σου. 'Αφίνω πως ο Πρόλογός σου δέν άφίγει καμμιά άμφιβολία για τον τρόπο ποῦ φαντάστηκες και δούλεψες την κωμωδία σου. Μά και χωρίς τον Πρόλογο, τα ίδια θα σοῦ έγραφα. — Με φιλικούς χαιρετισμούς Κ. Παλαμάς».

Δέν νομίζετε τώρα, ότι αυτό το γράμμα τοῦ μεγάλου μας ποιητοῦ με ικανοποιεί πολὺ καλλίτερα, πληρέστερα, άφ' όσον ήλπίζα να με ικανοποιήση το δικαστήριον;

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Αί μεγάλοι σκέψεις εῦρισκονται εις την καρδίαν.

* *

'Η εὐτυχία ομοιάζει με την ήχώ: άπαντα, αλλά δέν έρχεται.

* *

Μόνον δια την καλωσύνην σου θα γαπασαι ειλικρινώς.

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια, ἴδε σελ. 96)

Πῶς θὰ ἀνήγγελαν τὴ φοβερὴ εἰδησίαν στοὺς κυρίους, ὅταν θὰ ἐπέστρεφαν;

— Ἄς ἀρχίσωμε ἀμέσως ὄλοι τὰς ἐρευνάς, ἀλλοῖα π' ἐδῶ καὶ ἄλλοι ἀπ' ἐκεῖ, διέταξεν ἡ μίς Μῶδ. Ἦνεν ἀδύνατον νὰ μὴ λάβωμε κάπου μερικὰς πληροφορίας γιὰ τὸ κόκκινο αὐτοκίνητο. Ἐμπρός! Ἄς ζητήσωμε, ἅς εὕρωμε τὴ Βερανζέρα!

Οἱ ὑπηρετῶν, στὴν θλίψιν τοὺς, στὴν ταραχὴ τοὺς, δὲν ἤξεραν πῶς νὰ ἐκάναν. Ὁρμησαν, ἄλλοι πρὸς μίαν διεθύνσιν καὶ ἄλλοι πρὸς ἄλλην, κι' ἐρωτοῦσαν στὴν τύχη τοὺς διαβάτας.

Μόνον ὁ Ἑρρίκος Μακκλὸν εἶχε μείνῃ στὸ μέγαρον. Τὰ εἶχε χάσῃ ὁ δυστυχής. Στὴν ἐξαφάνησιν τῆς Βερανζέρας ἐδλεπε τὸ χέρι τῆς συμμορίας Πλόκ καὶ ἐνόμιζε πῶς εἶχε φθάσῃ ἡ τελευταία του στιγμὴ. Δὲν εἶχε πῶς δύναμιν οὔτε νὰ σταθῇ στὰ πόδια του καὶ ἀφανισμένος, τρέμων ὅσν φύλλον στὸν ἀνεμοεῖχε πέσῃ σὲ μίαν πολυθρόνα στὸν διάδρομον.

Σὲ λίγο, ἓνα αὐτοκίνητο ἐσταμάτησεν πρὸ τῆς κηκλιδωτῆς ἐξωθύρας τοῦ μεγάρου. Δύο κυρίες ἠλικιωμένες, μὲ λευκὰ μαλλιά, κατέβηκαν ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο καὶ μὲ ὕφος ἐντρομον εἰσήλθαν στὸ μέγαρον, ὅπου δὲν εὐρήκαν παρὰ τὸν θαλαμηπόλον.

— Εἶνε λοιπὸν ἀλήθεια, εἶπε ἡ μία μὲ χεῖλην τρέμοντα, ὅτι ἡ μικρὴ μας Βερανζέρα ἐχάθη; Καὶ ἀφίσαμε στὸ θέατρο τὸν κόμη καὶ τὴν κόμησσαν Δε-Περβίλ, ποὺ δὲν ἔχουν εἶδῃ ἀπ' αὐτὸ τὸ δράμα. Ποῦ μπορεῖ νὰ εἶνε αὐτὸ τὸ παιδί; Τὸ ἀναζητοῦν τοὺλάχιστον;

— Μάλιστα, κυρία, ὄλοι οἱ συνάδελφοί μου τρέχουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Πρὸ ὀλίγου ξεκίνησαν μὲ τὴ μίς Μῶδ, τὴν παιδαγωγὸν τῆς δεσποινίδος.

— Εἰδοποιήσατε τὴν Ἀστυνομία;

— Ὅχι, κυρία, δὲν εὐκαιρήσαμε ἀκόμη.

— Μὰ, εὐλογημένοι, ἀπὸ

ἐκεῖ ἔπρεπε ν' ἀρχίσετε! Ἄχ! μεγάλο κακὸ ποὺ μᾶς βρῆκε! Τρέξε ἀμέσως στὸ γραφεῖο τοῦ ὑπαστυνόμου, στὰ Ἡλύσια-Πεδία, καὶ φέρε χωροφύλακες. Κάμε γρήγορα, παιδί μου, μὴ χάνῃς οὔτε λεπτό. Πάρε τὸ αὐτοκίνητό μας, ποὺ περιμένει ἔξω. Ἐμεῖς θὰ πάρωμε ἓνα ἄλλο, γιὰ νὰ ἐπιστρέψωμε στὸ Γαλλικὸ Θέατρο, νὰ εἰδοποιήσωμε τὸν κόμη καὶ τὴν κόμησσαν.

Πρὸ τῆς ἐπιτακτικῆς συμβουλῆς τῆς σεδασμίας αὐτῆς κυρίας μὲ τὸ εὐγενικὸ παρουσιαστικόν, μὲ τὰ ὄμορφα λευκὰ μαλλιά, ὁ Ἑρρίκος Μακκλὸν δὲν ἐδίστασε. Χωρὶς κανὲν νὰ βγάλῃ τὴ λευκὴ του ποδιά ἀνέβηκε στὸ αὐτοκίνητο τῶν δύο κυριῶν.

Ἐπειτα ἀπὸ μιστὴν ὥραν ἐπανεφέραν στὸ μέγαρον τὴν μίς Σμῖθσον λιποθυμισμένη μέσα ἓ ἓνα ἀμάξι. Τὴν παιδαγωγὸν συνόδευεν ἡ θαλαμηπόλος. Αἱ μάταιαι ἐρευνᾶν τὼν τὰς εἶχαν φέρῃ στὴν

λεωφόρον Μαρσῶ καὶ ἐκεῖ ἡ δυστυχὴς μίς Μῶδ εἶχε χάσῃ τὰς αἰσθήσεις. Καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ἐφθάναν στὴν ὁδὸν Ρυϊσδάελ, ἡ θαλαμηπόλος διέκρινε τῆς δύο ἠλικιωμένες κυρίες, ποὺ ἀπεμακρύνοντο μέσα ἓ ἓνα αὐτοκίνητο.

Σὲ λίγο, ὄλοι οἱ ὑπηρετῶν ἐπανήλθαν ἀπογοητευμένοι. Κανεὶς δὲν εἶχε ἀνακαλύψῃ τὸ παραμικρὸ ἴχνος.

Κατὰ τὰς πέντε ἡ ὥραν, ἤλθε καὶ ὁ Ἑρρίκος Μακκλὸν. Ἦταν ὅσν τρελλὸς ὁ κακομοίρης. Ἐπέστρεφε πεζός. Τὸ αὐτοκίνητο ποὺ τὸν εἶχε ὀδηγήσῃ στοῦ ὑπαστυνόμου, εἶχεν ἐξαφανισθῆ.

Ἐνα αὐτοκίνητο ἐφευγε μὲ δὴλῃν του τὴν ταχύτητα. (Σελ. 96, στ. β')

Ἐρευνῆσε κάθε γωνιά τοῦ κήπου. (Σελ. 96, στ. γ')

— Ὁ ὑπαστυνόμος, εἶπε, ἐτηλεφώνησε στὸν διευθυντὴν τῆς δημοσίας ἀσφαλείας.

Οἱ πιστοὶ ὑπηρετῶν εὐρίσκοντο σὲ ἀπελπισία. Ἐκλαιαν καὶ ἠδύροντο. Μερικοὶ, ἂν καὶ εἶχε σκοτεινιάσῃ πιά, θέλησαν νὰ ἐρευνήσουν ἀκόμη μίαν φορά τῆς πρὸς πυκνὰς γωνίας τοῦ πάρκου.

Μέσα ἔστων θρήνο καὶ τὸν ὄδυμα τῶν ὑπηρετῶν, κατέφθασε ἔστω μέγαρον ὁ Ἑρβελὶν μὲ τρεῖς ἀπὸ τοὺς συντρόφους του. Ὁ τέταρτος εἶχε πάγῃ ἔστω Γαλλικὸ Θέατρο νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν κόμη καὶ τὴν κόμησσαν.

(Ἐπειτα συνέχεια) ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ

ΟΙ ΓΙΑΤΡΟΙ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤῆ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 93)

ΠΕΤΡΑΚΗΣ, μὲ καινεβασμένο κεφάλι: — Καὶ τί θὰ φταῖν ἐγώ;

ΑΝΔΡΕΑΣ, ἐξακολουθεῖ: — Καὶ σὺ, Λινοῦλα, ἂν ἀγαπᾷς τὸν ξάδελφό σου, μὴν ξαναβγάλῃς ἰλαρὰ καὶ μὴν ξαναπάθῃς δυσπεψία! Τρέμω ἀκόμη μὲ τὴν ἰδέαν πῶς θὰ ξανακινδυνεύσῃς νὰ σοῦ μπουγαδιάσουν τὸ στομάχι!

(Φεύγει μὲ γέλια.) Ἄ, μὰ ἐκεῖνῃ ἡ μπουγάδα μοῦκανε μεγάλη ἐντύπωσιν! Ποτὲ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω!.. Χά, χά, χά!

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΛΙΝΟΥΛΑ, ΠΕΤΡΑΚΗΣ

ΠΕΤΡΑΚΗΣ: — Ὁ ἔξάδελφος Ἄνδρέας μᾶς κορόιδεψε.

ΛΙΝΟΥΛΑ: — Ναι, μὰ ἐξ αἰτίας σου γιὰ νὰ πῆς ἐσὺ τόσες ἀνοήσιες, μ' ἔκαμες νὰ σοῦ πῶ κι' ἐγὼ ἄλλες τόσες!

ΠΕΤΡΑΚΗΣ: — Ἐσὺ ἄρχισες τῆς χοντρές ψευτιές!.. Ἄς εἶνε, ἅς μὴ μαλώσωμε πιά κι' ἅς ἴδωμε πῶς θὰ περάσωμε εὐχάριστα τὴν ὥραν μας, ὡς νὰ γυρίσῃ ἡ μαμμά.

ΛΙΝΟΥΛΑ: — Καλὰ λές, Πετράκη... Ἄ, μπᾶ! ὁ Ἄνδρέας ξέχασε τὸ μπιστοῦνι του τρέξε γρήγορα νὰ τὸν προφθάσῃ καὶ νὰ τοῦ τὸ δώσῃς.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ: — Ἀστείεςσαι;.. Αὐτὸς τώρα, μὲ τέτοια ποδάρια ποὺ ἔχει, θὰ εἶνε φθασμένος ἔστω σπῆτι του.

ΛΙΝΟΥΛΑ: — Κύτταξε νὰ ἴδῃς ἀπὸ τὸ παράθυρο μὴν εἶνε ἔστω ἀντικρινὸν βιβλιοπωλεῖο. Συχνὰ στέκεται ἔσθῃς βιβλίνες καὶ κυττάζει τὰ καινούργια βιβλία.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ, τρέχει ἔστω παράθυρο καὶ κυττάζει ἔξω: — Οὐτε Ἄνδρέας οὔτε τίποτα... Μόνον τρία κοριτσάκια παίζουν σχοινακί καὶ δύο παιδιὰ κάνουν κανιγὰ. (Ἐπιστρέφει.) Βάζω τὸ μπιστοῦνι ἔσθῃ τῆς γωνίας, κι' ἂν ἔλθῃ νὰ τὸ πά-

ρη ὁ ἔξάδελφος Ἄνδρέας, θὰ τὸ ἴδῃ... Ἐλα τώρα, Λινοῦλα! τί θὰ παίξουμε; ΛΙΝΟΥΛΑ, σκεπτικῶς: — Τί;.. τί νὰ παίξουμε;.. Δὲν βρίσκω τίποτα. (Ἐξαφνὰ ἀκούεται ἀπὸ τὸν δρόμον μίαν ὄρεση κωμωδίας οὐνοδουμένη ἀπὸ γοερὰ κλάμματα. Ὁ Πετράκης καὶ ἡ Λινοῦλα τρέχουν ἔστω παράθυρο.) ΠΕΤΡΑΚΗΣ: — Ἄ! εἶνε τὰ δύο παιδιὰ ποὺ μάλλον προτῆτερα! Τὸ ἓνα ἔπεσε κάτω καὶ τᾶλλο τῶθαλε ἔστω πόδια!

ΛΙΝΟΥΛΑ: — ὦ, τὸ καιμένο! ἂν κτύπησε!.. Πιάνει τὸ πόδι του. Θὰ τοῦ γδάρθῃ χωρίς ἄλλο!

ΠΕΤΡΑΚΗΣ: — Πιάνει τὸ χέρι του... ἴσως θὰ τῶθαλε.

ΛΙΝΟΥΛΑ: — Πιάνει τὸ κεφάλι του... ἴσως θὰ τῶσπασε!

ΠΕΤΡΑΚΗΣ: — Πιάνει τὴ ράχι του... Μὴν ἔσπασε τὴ σπονδυλικὴ του στήλη;

ΛΙΝΟΥΛΑ: — Πιάνει τὸ στομάχι του... Μὴν ἔχει κανένα πόνο;..

Γαστρικὴ θὰ ἔπαθε! Πετράκη, μοῦ ἤλθε μίαν ἰδέαν. ὦ, τί ὄμορφα ποὺ εἶνε ἡ ἰδέα μου!.. Κατέβα γρήγορα τὴ σκάλα καὶ φέρε ἐπάνω αὐτὸ τὸ παιδί. Θὰ τὸ γιατρέψουμε!.. Γρήγορα, Πετράκη, τρέχα νὰ τὸ φέρῃς!

ΠΕΤΡΑΚΗΣ: — Ἐχεις δικηρό! Θὰ τοῦ πιᾶσωμε τὸ σφυγμὸ του, θὰ τοῦ κυττάξουμε τὴ γλώσσά του, θὰ τοῦ β-

λουμε καταπλάσματα... Αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερο παιχνίδι! Τρέχω!!! (Ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΛΙΝΟΥΛΑ, μόνη.

(Πηγαίνει πάλι ἔστω παράθυρο καὶ κυττάζει ἔξω.) Τὸ παιδί εἶνε ἀκόμη πεσμένο...

«Βγάλε τὴ γλώσσά σου!» (Σελ. 105, στ. γ')

Ἄ, νὰ ὁ Πετράκης... πηγαίνει κοντὰ του, τοῦ μιλεῖ... τὸ βοηθεῖ νὰ σηκωθῇ... Τὸ σήκωσε!.. Τώρα τὸ πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι... Ἐρχονται!.. Τὸ παιδί κουτσαίνει λιγάνκι... Ἄ, νά! τώρα μπήκαν ἔσθῃν πόρτα μας... (Φεύγει γρήγορα ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ πηγαίνει ἔσθῃν τουαλέττα.) Ἐχει ἐδῶ ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ τὸ περι-

ποιηθοῦμε;.. Ἄ, λείπει ἓνα κουτάλι, γιὰ νὰ τοῦ κυττάξουμε τὸ λαιμό, καὶ πανιὰ γιὰ τοὺς ἐπιδέσμους. Πᾶω νὰ φέρω. Ἄ, νά! τοὺς ἀκούω ποὺ ἀνεβαίνουν τὴ σκάλα. Τρέχω νὰ τοὺς ἀνοίξω τὴν πόρτα!

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

ΛΙΝΟΥΛΑ, ΠΕΤΡΑΚΗΣ, ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ

Ἐμφανίζεται ὁ Γιαννάκης, ὀρθοσταθόμενος δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀπὸ τὸν Πετράκη καὶ τὴν Λινοῦλαν ποὺ τὸν ὀδηγοῦν ἐστω διβάνι. Ἡ Λινοῦλα, μὲ τὸ ἄλλο χέρι, κρατεῖ ἓνα κουτάλι καὶ μερικὰ πανιά, ποὺ τὰ φέρει περιφρονῶν ἐσθῃν τουαλέττα.

ΛΙΝΟΥΛΑ: — Πῶς σὲ λένε; ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: — Γιαννάκη.

ΛΙΝΟΥΛΑ: — Λοιπὸν, Γιαννάκη μου, μὴ φοβάσαι καθόλου. Ἐμεῖς θὰ σὲ περιποιηθοῦμε καὶ θὰ σὲ γιατρέψουμε. Καὶ πρῶτα-πρῶτα, ξαπλώσου ἐδῶ ἐστω διβάνι.

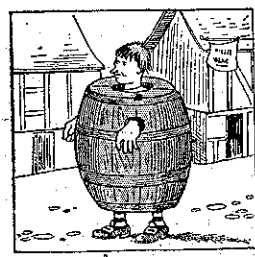
ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ: — Δὲ χρειάζεται.

ΛΙΝΟΥΛΑ, ἐπιτακτικῶς: — Ἄ! ἂν θέλῃς νὰ γίνῃς καλά, πρέπει νὰ μᾶς ἀκούς! Ξαπλώσου γρήγορα! (Ὁ Γιαννάκης ἐπιπλύνεται ἀδεξίως ἐστω διβάνι, σπρωχόμενος δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀπὸ τὴν Λινοῦλαν καὶ τὸν Πετράκη.) Ἐλα, τώρα βγάλε τὴ γλώσσά σου!

(Ἐπειτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

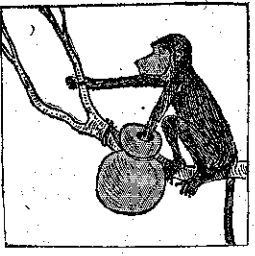
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Τὸν παλαιὸν καιρὸν

Τὸν 17' αἰῶνα, εἰς τὸ Νιουκάστ ε λ τῆς Ἀγγλίας οἱ μέθυσοι ἐτιμωροῦντο ὡς ἐξῆς: Τοὺς ἔβαζαν μέσα εἰς ἓνα βαρέλι, ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξήρχοντο μόνον τὰ πόδια των, τὰ χέρια των, καὶ τὸ κεφάλι των, καὶ οὕτω τοὺς περιέφερον εἰς ὄλην τὴν πόλιν. Ὅσον δὲ ἡ μέθη ἦτο βαρυτέρα, τόσον ὁ περίπατος τῆς διαπομπέσεως ἐγίνετο μακρότερος.

Πιθηκοπαγίς

Οἱ μαῦροι τῆς Κεντρῶς Ἀφρικῆς μεταχειρίζονται αὐτὸ τὸ εὐφυὲς τέχνασμα, διὰ νὰ πιᾶν τοὺς ζωντανούς. Δένουν καλὰ ἐπάνω εἰς ἓνα

δένδρον μίαν ξηρὰν κολοκύνθην (φλάσκαν), μέσα εἰς τὴν ὁποίαν βάζουν ἓνα μεγάλο καρύδι. Ὁ πίθηκος πλησιάζει καὶ χάνει τὸ χέρι του μέσα εἰς τὴν τρύπαν τῆς φλάσκας, διὰ νὰ πάρῃ τὸ καρύδι. Τὸ χέρι του ὅμως, κλειστόν, δὲν χωρεῖ νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν τρύπαν. Κι' ἐπειδὴ ὁ πίθηκος δὲν ἔχει τὴν ἐξυπνάδα νὰ φύσῃ τὸ καρύδι καὶ νὰ φύγῃ, μένει ἐκεῖ ἀγωνιζόμενος, ἕως ὅτου ἀναβαίνουν οἱ μαῦροι καὶ τὸν πιάνουν.!

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

α') Παίγνιον

Ἐσάτη ὑπὸ τῆς Κυριατικῆς Κυανολευκῆς

Table with 4 columns and 3 rows of Greek letters: ΟΣ ΠΗ ΦΕΙ ΟΣ, ΑΛ ΚΗ ΡΑ ΣΟΣ, ΝΕΙ Α ΧΘΟΣ ΦΙΣ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νὰ ποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων ποταμῶν τῆς Ἑλλάδος.

Ἀήλωσις: Αἱ λύσεις—ἐσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ ἐνὸς μόνου δεκαλέπτου γραμματοσήμεου.

β') Μαγικὴ εἰκὼν

Ἐσάτη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

Ὁ σπᾶνός αὐτὸς κύριος φωνάζει τοῦ παιδιοῦ του. Ποῦ εἶνε;

Λύσεις τοῦ 11ου φύλλου

α') Un bienfait n'est jamais perdu. — β') Λουλοῦ, Τζούλης, Δυπὸν, Ἑρβελὶν, Λεγίστ, Δενιζῶ, Λαρδῶ.

Τὸ πρῶτιστον καθήκον τοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΤΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Υπερνυμίζεται, ότι οι μέχρι τής 31 Μαΐου ε. ξ. εγγραφόμενοι διά ξεσπαθώματος, γέροι συνδρομηταί, καθώς και οι εγγράφοντες αυτούς έχουσι το προνόμιον να γράσωσιν τους τόμους τής "Διαπλάσεως," των ετών 1899 έως 1905, δλους μαζί ή χωριστά ένα έκαστον, τιμώμενον αρχικώς δραχ. 7, αντί δραχ. 4 μόνον (και χρυσόδετον αντί δραχ. 7), τους δε τόμους των ετών 1906—1913, δλους μαζί ή χωριστά ένα έκαστον, τιμώμενον αρχικώς δραχ. 8, αντί δραχ. 4,50 μόνον (και χρυσόδετον αντί δραχ. 7,50).

Αι άνω τιμαί είναι διά τους παραλαμβάνοντας τους τόμους εκ του γραφείου μας. Οι παραγγέλλοντες να σταλούν ταχυδρομικώς, πρέπει να προσθέτουν διά ταχυδρομικά τέλη έκάστον τόμου λεπτά 50 οι εν τῷ Ἐσωτερικῷ και δρ. 1,20 οι εν τῷ Ἐξωτερικῷ.

ράν; Ίσα-Ίσα ποῦ ἀπὸ τὴν πρώτην φοράν θά ἐσχηματίξαι κ' ἐγὼ μίαν καλήν—δὲν ἀμφιβάλλω—ιδέαν γιὰ σένα. Μὴν τὸν ἀκούς λοιπόν, εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα, καὶ γράφε μου ἐκτενῶς καὶ εὐκρινῶς ὅ, τι σκέπτεσαι διὰ κάθε τι ποῦ μὲς ἐνδιαφέρει.

Ποῦ ὥραία ἡ περιγραφή σου, Ἐθαίσθητε Βράχε. Ἔχεις, βλέπω, φαντασίαν. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸν ἀγοραστήν καὶ δὲν ἀμφιβάλλω, ὅτι θά προσπαθῆσῃς γιὰ μὴ εὐρεῖς καὶ ἄλλως. Σοῦ ἐξήγησα προχθές ὑπὸ ποίους ὄρους τυπώνονται τῶρα τὰ φυλλάδια εἰς τὸ τυπογραφεῖον τῶν ἐργατῶν. Μοῦ κοστίζουν περισσότερο καὶ εἶνε ἀνάγκη ξεσπαθώματος. Κυματίζουσα Κνωσόλευκε, ὁ ἴδιος φάκελος ποῦ περιέχει τὰς λύσεις τῶν ἐβδομαδιαίων διαγωνισμῶν, εἰμπορεῖ νὰ περιέχῃ καὶ ὅ, τι δῆποτε ἄλλο, — ἐπιστολὴν, παιδικὸν πνεῦμα, παίγιον, κομμάτι διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας κτλ. κτλ.— ἀρκεῖ τὸ καθὲν ἀπὸ αὐτὰ νὰ εἶνε γραμμένον εἰς χωριστὸν κομμάτι χαρτί καὶ ὑπογεγραμμένον μὲ ὄνομα καὶ ψευδώνυμον. Ναί, καὶ οἱ συνδρομηταί ἐπίσης πρέπει νὰ ἐσωκλείουν δεκάλεπτον γραμματόσημον εἰς τὰς λύσεις τῶν Ἐβδ. Διαγωνισμῶν. Τὰ σταλέντα ἐλήφθησαν.

Θέλετε νὰ μῆθετε ἀγγλικά; Σὰς συνιστῶ μίαν καλήν διδασκαλίαν. Εἶνε ἡ Κυρὴ Δέξω, ἡ ὅποια κατοικεῖ εἰς τὴν ὁδὸν Κοιμητοῦδουρου, ἀρ. 25. Εἰμπορεῖτε νὰ συνεννοηθῆτε ἀπ' εὐθείας.

Μὲ μεγάλην εὐχαρίστησιν ἐδιδάξα καὶ τὰς ὥραιας ἐπιστολάς, τὰς ὅποιες μοῦ ἐστειλάσιν οἱ ἐξῆς: Σανθὴ Νεράϊδα, Ἰόλη, Ναυτάμι τῆς Δέσβου, Βασιλίσα τῆς Φάβας, Στέφανος τῆς Νίκης, Σιδηροῦν Προσωπεῖον, Ἀτόρητο Ἐδζωνάκι, Ἀνδία Λίδος, Πουπουλένια, Ἀδυμαῖος. Ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν ἔχω τόπον διὰ νὰ τοὺς ἀπαντήσω ἐκτενῶς.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Οἱ δύο λογαριασμοὶ» τοῦ Ναυτάμι τῆς Δέσβου— «Γλυτωμάτα» καὶ «τὸ ξυπηγῆσι μου» τῆς Βασιλίσας τῆς Φάβας— Ἀνάφορα τῆς Ἀφροδίτης Θαλάσσης— Μῦθος τοῦ Ἀδυμαίου— «Ἀνοίξεις» τοῦ Κύματος— «Ὁνειρον» τῆς Ἀφροδίτης τοῦ Κύματος— «Ὁνειρον» τῆς Ἀφροδίτης τοῦ Κύματος— «Μετὰ ἐνα χρόνον» τῆς Μπουμπουλίνης— Ἀνάφορα τοῦ Συμβόλου τοῦ Χριστιανισμοῦ— Μικρὰ διάφορα, ἀνεκδοτὰ, παίγια, Π. Πνεύματα κτλ. διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἀγκάθια» (ἔρηρον)— «Διατὶ εἶνε κόκκινη ἡ ἀνεμῶνη» (ἀκατάλληλον)— «Φόθος Θεοῦ» (σχολαστικόν)— «Ἀνοϊξιατικοὶ ψιθύροι» (ἀτεχνοὶ στίχοι)— «Γεῖά σου, Γιάννη!» (πρόστυχον).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Βασιλίσα τῆς Φάβας, κ. (Κ. Ν.) Ἑλληρίς, κ. (Ε. Ι.) Ἀταίρι τῶν Ἀνθέων, κ. (Α.Κ.) Ἐνετικός Ἄεων, κ. (Θ.Π.) Γλυκεῖα Ἀνάμησις, κ. (Κ.Π.) Ἀναγεώσεις ψευδωνύμων: Σχοινοστόλιος Χίος, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: Ἡ Τρελλὴ Ναυτοπούλα (0) μὲ Καλαμιάν, Βάρναν τοῦ Κανά, Σελβίαν— ἡ Ἰόλη (0) μὲ Νουταλοῦσαν Χιωτοπούλαν, Αἰλίαν, Κύμα τοῦ Ἰονίου— τὸ Σιδηροῦν Προσωπεῖον (0) μὲ Πολικὸν Ἀστέρα, Πόθον τοῦ Κωνσταντινου, Λόρδον Βύζονα— ὁ Ἀδυμαῖος (0) μὲ Ἐρημίτιδα, Ρόδον Μοσχοβόλημα. Θηλυκὸν Διάβολον, Φάωνα, Κύμα, Λορελάι— ἡ Κερκυραῖκή Ἀδρα (0) μὲ Ἐθαίσθητον Βράχον, Σκληρὸν Εἰσαρμένην, Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου, Κύμα, Ταταυλιανόν, Ἀνθισμένην Βαμβακίαν, Δίναμιν τῆς Θελησώας, Χρυσάλλιδα, Τέλλον Ἄγραν, Πουπουλένια.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τους φίλους της: Ὁνειροπόλον τῆς Δόξης (ἐστειλά τὴν ἡλικίαν σου νὰ τὴν σημειώσης πάντοτε εἰς τὰς λύσεις) Μανιώδη Ταξιδιωτίσσαν (ἐστειλά τῷ Ἀστειρον τῆς Ἐλευθερίας (σὲ συγγαίρω διὰ τὸν ἐλεγχον) Πειρακίτηρον (ἐστειλά τῷ Μέγαν Ναπολέοντα (τί νὰ τὰς κάμω αὐτὰς τὰς Ἀσκήσεις ποῦ μοῦ ἐστειλές; μήπως προσκηρύχθῃ τῶρα κανένας διαγωνισμός; περίμενε ὅταν θά προκηρυχθῇ) Ἀφροσπερὴ Γαλασίου (ἐξάμεις πολὺ καλά νὰ σχίσῃς τὰ γαλλικά «Πηγερτων» ποῦ εἶχες, καὶ νὰ πάρῃς τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴν διαβάξῃς ἄλλο, πρὸς τὸ παρόν, ἀπὸ τὰ βιβλία τοῦ σχολείου σου καὶ τὴν Διάπλαιν) Ταμίμ-Τιπτή (ὁ γρίφος αὐτὸς ἔπρεπε νὰ σχεδιασθῇ καλὰ διὰ νὰ γίνῃ ταυτογραφία) Δοξαομένην Σαροχίαν (εὐχαριστῶ δι' αὐτὰ ποῦ γράφεις ἐστειλά τῷ Ἀνδρῶν Στ. Α. (ἐλήφθη) Σὺμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ (ἔχεις καλῶς) Σελιωμένην Κλαυδίαν (ναί, καὶ τὴν Κυριακὴν τὸ πρωτὸ τὸ γραφεῖόν μου εἶνε ἀνοικτὸν) Κερκυραῖκου Διαβόλου (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ καλά λόγια καὶ τὸ ἀγαθὸν πολὺ ὥραία ζωγραφισμένον) Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον (καὶ σοῦ Ἀσκήσεις; νὰ μοῦ τὰς ἐκναστείλῃς ὅταν θά προκηρυχθῇ ὁ σχετικὸς Διαγωνισμός διατὶ δὲν διαβάξῃς τὸν Ὁδηγὸν καὶ κάμνεις ἄδικα κόπους; οἱ τόμοι αὐτοὶ ἔχουν 192 σελίδας καὶ πωλοῦνται ἀδειῶς) Φάων (ὁ Τέλλος Ἄγρας σοῦ ἀπνεγῆ ὅτι, εἰς ἐκεῖνο τὸ Παιδ. Πνεῦμα, δικαίως ἀπήγγελλες ἐπὶ ἀπὸ τὴν ομοιότητα τοῦ διευθυντοῦ πρὸς τὸ θηρίον) Μίμην καὶ Νίκον Γ. (εἰς ὅλας τὰς κληρώσεις ἐλάδατε μέρος ἀλλὰ δὲν ἐκερδίσατε τίποτε συμβαίνει, βλέπετε καὶ αὐτὸ ἄλλα πᾶς δὲν εἶδατε τὰς κληρώσεις ποῦ ἐδημοσιεύθησαν;) Ἡρώα τοῦ 1913 (ἔτσι, τὸ ὅ νὰ τὸ γράψῃς καθυρῶ, καὶ τότε δὲν γίνεται λάθος ἀλήθεια, βλέπω κ' ἐγὼ ὅτι ἔκαμες μεγάλας προσόδους προχθὴρ τοῖσιν) Χρ. Καρ. (χαίρω πολὺ καὶ περιμένω ναί, ὅλοι αὐτοὶ ξέρουν γαλλικά) Κυριακὴν Μέλιαν (ἐλάθα εὐχαριστῶ) Συναρμόν τοῦ Ἀνέμου (ἐπιτρέπεται) Τέλλον Ἄγραν (ναί, ἔχεις σταλέῃ) Γλυκὴ Ὁνειρον, Ἀφροσπερὴ Θαλάσσαν, Δοξαομένην Μάνλιαν κτλ. κτλ.

Εἰς δσας ἐπιστολάς ἐλάθα μετὰ τὴν 10ην Μαρτίου, θά πνητήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 16ης Μαΐου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ.

131. Συλλαβογράφος

Κατοικός ἐνδοξοῦ νήσου Ἐντομον θά σχηματίξῃ Ἄρκει μόνον ἓνα γράμμα, Στὸ κεφάλι νὰ κολλήσῃ. Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδου.

132. Μεταγραμματισμός

Βγάλε ψι καὶ βάλε πι Καὶ θά ἴδῃς εἰς τὸ λεπτὸ, Ποῦ τὰ φάρια μου θάφισω Καὶ ἔστην τσέπη σου θά μπῶ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπολεσθέντος Ἰδεώδου.

133. Ἀναγραμματισμός

Τὸν Ἀργοναυτὴν ἀνεγράμματισσα Κ' ἓνα Προφήτην σοῦ σχηματίσα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πατριωτικοῦ Πόθου.

134. Φύρδην-Μίγδην

παγά νότ νοσίλη ἕσο σο, κατόνες.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πυροφόρου Κανάρη.

135. Ἑλλητισούφωνα

ει - ω - α - ι - η - υ - α - ι - η - α - η

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Εανθῆς Πουπέ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΕΝΩΣΙΣ,"

Ἰδρυθὴν παράρτημα ἐν Αερεσῷ. Ἐξελέγησαν, πρόεδρος: Βουρὸ τῆς Μανωλιάσας, ἀντιπρόεδρος: Γιάνκος Ἀραοῦζος, γραμματεῖς: Θηρεσία Ἀραοῦζου, ταμίαι: Τάνης Φραγκούδης, σύμβουλοι: Μαρία Ἀραοῦζου, Ἀρτεμις Πυλαδάκη, Θηρεσία Μιχαηλίδου.

Ὁ Γραμματεὺς (1Α', 26)

Ἀνεκλάσσω ταχυδρ. δελτάρια πανταχῶθεν. Ἀπευθύναι: Ἀνδία Ἐθαγγελίαν Ἰ. Κοτσολάκη, Σῦρον. (1Α', 27)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΑΥΤΑΙ ΤΟΥ 100 ΦΥΛΑΚΟΥ

(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὴν σελίδα 105)

ΑΘΗΝΩΝ: Γ. Κ. Κατσώνης, Ν. Χατζηπαναγιώτης, Ὁδ. Ν. Καλλίνικος, Στρεφ. Φρ. Φιλίππου, Ταυτομ.-Τιπτής, Ἀπ. Ι. Κασδόνης, Μύσσην Ἀμπελοοροφίδου, Ν. Σ. Κουτσουβέλης. ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Χρ. Καραοῦζος. ΒΕΑΚΑΣ (Ἀργύριον) Ἀριάνη Μ. Σταυροῦ ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Ἄντ. Κ. Ρίκος (9,10) Νικ. Α. Μουσιμουτῆς. ΗΡΑΚΛΕΪΟΥ: Ν. Γ. Ἀθανασιάδης, Τρελλὴ Ναυτοπούλα. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ: Βασ. Βοσνιάκος. ΙΘΑΚΗΣ: Π. Σ. Κουβαράς. ΙΣΤΙΑΙΑΣ: Ὁδ. Ι. Βογιατζόγλου, Χρ. Γ. Θεβαίος. ΚΑΒΑΛΑΣ: Γ. Θ. Τριώλας, Ι Γάκης. ΚΑΛΑΜΩΝ: Δημ. Α. Φωτοπούλας. ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Ἐθαγ. Ι. Ζενεμάτης. ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον. ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Παν. Ι. Τσιοντίλας. ΚΩΝΣΤΗΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Μαριάνθη Χ. Ζαφειροπούλου. ΛΕΒΑΔΕΙΑΣ: Γεωρ. Ι. Νάνιος. ΠΑΤΡΩΝ: Πατρικὸν Ναυτοπούλο, Λέων Α. Μεσοσηνέσης, Γ. Η. Τσαρούχης. ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Ἐθαγ. Σ. Σουλιλέας, Δημ. Κ. Κολῆς. ΣΜΥΡΝΗΣ: Χρ. Ε. Ἀγγελομάτης. ΣΠΕΤΣΩΝ: Β. Καστοῦρης, Κατίνα Κροκοῦδου, Ἐλένη Πετράκη. ΣΥΡΟΥ: Ἀθ. Α. Σανθόπουλος. ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Κ. Θ. Κριμαδῆς (9,10). ΥΔΡΑΣ: Ἄνθο. Ζουρντῆς, Ἰωάννα Σ. Βενιζέλου, Ἐλένη Α. Δεβελέκου, Ἐθαγγελία Α. Καλλῆ, Ἐπ. Σιοντζῆς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐχρόντων ὁδῶν τὴν λύσιν τὰ ὄνόματα ἐπέθεσαν εἰς τὴν ἀληθοῦσιν καὶ ἐληρωθήσαν οἱ ἐξῆς δύο: ΕΛΕΝΗ ΠΕΤΡΑΚΗ ἐν Σάττει καὶ ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΑΚΗΣ ἐν Καβάλλῃ, οἱ ὅποιοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Μαρτίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἐργασίου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	
Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἔτησίαι δρ. 8,—	Ἔτησίαι φρ. 10,—
Ἔξάμηνος 4,50	Ἔξάμηνος 5,50
Τρίμηνος 2,50	Τρίμηνος 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προσηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται έκαστον λεπ. 25
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐρυκλείου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολομαῖον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21^{ος} Ἐν Ἀθήναις, 8 Μαρτίου 1914 Ἔτος 36^{ον}.—Ἀριθ. 14

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL
ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ' (Συνέχεια)

Καλὴ ὄρεξι !
Ἡ ἐπιστροφή εἰς τὴν παραλίαν ὑπὸ τῆς φαεινότητι. Ὁ Λουλού, καθάλλα εἰς τὸ λευκὸν γαῖδουράκι του, φορτωμένον ἀκόμη μὲ ἀχυρόπλεκτα καλάθια, ἐχαίρετο περισσότερο παρὰ ὅταν ἐκαβαλλίκευεν εἰς τὸ Παρίσι τὸ θαυμάσιον ἀγγλικὸν ἀλογάκι, ποῦ τοῦ εἶχεν ἀγοράσῃ ὁ πατέρας του ἀντὶ τρισσάρων χιλιάδων φράγκων.
Κ' ἐνθ' αὐτὸς ἔτρεχε τώρα σπῆς ἤθελε, ὑπὸ τὸν κυανὸν οὐρανὸν μεθυσμένον ἀπὸ τὸν θερμὸν ἥλιον καὶ τὸν καθαρὸν ἀέρα τῆς ἐρήμου, ὁ Τζούλης τὸν ἠκολούθει, ἐπίσης χαρούμενος διὰ τὸ ἀπρόοπτον αὐτὸ ὑποζύγιον, τὸ ὅποιον τῷ ἐπέτρεπε νὰ μὴ περιπατῇ μὲ τὰ πόδια.
Ἐσκαζεν, ἔλυωνεν ἀπὸ τὴν ζέστην ὁ δυστυχῆς αὐτὸς Τζούλης, ὑπὸ τὰ ἐνδύματα ἐκεῖνα, τὰ φοδοαρισμένα μὲ χαρτονομίσματα. Τοῦ εἶχαν γίνῃ πάρα πολὺ χονδρὰ διὰ τὸ κλίμα τῆς Ἀφρικῆς καὶ τὸ γαῖδουράκι ἐκεῖνο, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἤμπορουσε νὰ τρέχῃ χωρὶς νὰ ἰδρῶν, τοῦ ἔπερτεν ἀπὸ τὸν οὐρανόν.
Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὴν παραλίαν, εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχαν ἀφίση τὰ πράγματα καὶ τὴν κυρίαν Ρισανέλ, οἱ ἀνιχνευταὶ ἐξεπλάγησαν πολὺ βλέποντες πλῆθος ἀνθρώπων νὰ περιουκλώνῃ τὰς λέμδους. Ἦσαν ἰθαγενεῖς, οἱ ὅποιοι ἀνεκάλυ-

ψαν τοὺς ναυαγοὺς καὶ τοὺς ἐφερναν τροφίμα, κριθίνον ψωμί, ἀγά, γάλα καὶ κοτόπουλα.

Ἡ κυρία Ρισανέλ ἐπηγαينوήρητο, φωνίζουσα ἡσυχώτατα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἐξωτικοῦ ἐκείνου πλήθους, τὸ ὅποιον δὲν ἐφαίνετο νὰ τῆς κάμνῃ τὴν παραμικρὰν αἰσθησιν. Διὰ νὰ μὴν ζεσταίνεται πολὺ, ἐβγαλεν ἀπὸ τὰ βόθρη

τῆς τσάντας τῆς μίαν ἀσπρὴν καμιζόλαν, τὴν ὅποιαν ἐφόρεσεν ἀντὶ τῆς μεταξωτῆς τῆς βλούζας. Οὕτως ἐνδεδυμένη καὶ τόσον ἡσυχὴ ὡς νὰ εὐρίσκετο εἰς τὴν κοιλίαν τῆς, ἐπέδλεπεν ἓνα ἰθαγενῆ, ὁ ὅποιος ἐμαγεύρευσεν μίαν σούπαν, μὰ τὴν ἀλήθειαν ὀρεκτικωτάτην.

Τὸ θέαμα αὐτὸ ἐκορύφωσε τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ Λουλού, ὁ ὅποιος ἐπεινοῦσε φοβερά.

Καὶ αὐτὸς ὁ κ. Ρισανέλ ἔμεινεν ἐκπληκτος πρὸ τῆς δραστηριότητος, τὴν ὅποιαν τόσον ἀπρόοπτως ἀνέπτυξεν ἡ σύζυγός του.

— Ποῦ διάβολο ἤρρες δλ' αὐτὰ τὰ ὥραία πράγματα; ἠρώτησεν, ὀφφραίνόμενος τὰς εὐωδίας τοῦ ὑπαιθρίου ἐκείνου μαγειρείου.

— Ἄ, εἶνε ὥρατος τόπος ἐδῶ ! ἀπεκρίθη ἡ κ. Ρισανέλ. Σοῦ τὰ φέρουν δλα στὸ σπίτι !.

Ἡ ἀδιατάρακτος γαλήνη τῆς συζύγου του ἐνεθάρρυνε τὸν ἑκατομμυριοῦχον, ὁ ὅποιος ἤρχισεν νὰ εὐρίσκῃ, ὅτι τὰ πράγματα ἐλάμβαναν κάπως καλλιτέραν τροπὴν.

Τὰ δύο ἑκατομμύρια εὐρίσκοντο σχετικῶς ἐν ἀσφαλείᾳ, εἶχε δὲ καὶ δύο ζῶα, τὰ ὅποια θά τοὺς ἐβοηθοῦσαν πολὺ νὰ διανύσουν τὰ ἑκατὸν χιλιόμετρα ποῦ τοὺς ἐχώριζαν ἀπὸ τὸ Μαρρακὲκ. Τί ἄλλο ἤθελε πρὸς τὸ παρόν;

Βεβαίως ἡ ἀπόστασις μέχρι τοῦ Μαρρακὲκ ἦτο

Ὁ Λουλού, καθάλλῃ εἰς τὸ λευκὸν γαῖδουράκι του... (Σελ. 109, στ. α')